

Hierbij een korte beschrijving van onze reis naar Marosvásárhely, Tirgu Mures, Roemenië.

We zijn met z'n vieren vertrokken op 25 april 2015, om 5 uur a.m.

Onze oude VW Transporter was toch weer volgeladen met zeer goede gebruikte en nieuwe kleding, schoenen en matrassen. Onze eigen spullen konden er maar net bij.

Zowel de heen- als de terugreis zijn zeer goed verlopen. Op de heenreis hebben we één nacht doorgebracht in Mosonmagyaróvár en op de terugreis één nacht in Melk, Oostenrijk.

Het bijzondere aan deze reis was, dat we alle personen, die, in hun kerk de sponsoring van arme families en alleenstaanden verzorgen hebben kunnen ontmoeten.

Als eerste waren we in de Pinkstergemeente, waar we ook een groot deel van de kleding en schoenen hebben achtergelaten.

Toen volgde het gezin van Ibolya, de vrouw, die met drie kinderen en oma in een lemen huisje met slechts twee vertrekken woont, ze waren heel blij met de matrassen.

Zij hebben het probleem, dat de waterput droog staat. Dit gezin wordt elke maand, evenals enkele andere door Judit van een geldbedrag voor boodschappen voorzien.

Twee dagen later waren we bij de plaatselijke Hongaarse Baptistenkerk. Sándor Kelemen vertelde, dat twee broeders elke maand de boodschappen kopen en afleveren. Er zijn gezinnen, die deze hulp bijzonder nodig hebben. Soms zorgt een oma voor kleinkinderen, de ouders zijn elders, en oma heeft slechts een klein pensioentje. De verantwoordelijke broeders hebben we 's zondags in de kerkdienst nog kort ontmoet.

We belden Priester Pál om te zeggen, dat we met een paar zakken vol knuffels naar het kindertehuis in Marossárpatak wilden gaan. Dat komt goed uit, zei hij, want ik ben daar nu ook. De broer van de priester, die daar de leiding heeft is ernstig ziek. En ook priester Pál heeft gezondheidsproblemen met zijn hart. Eigenlijk kan hij dit werk er niet bij hebben. Gelukkig hebben ze veel vrijwilligers, maar iemand moet de verantwoordelijkheid hebben.

Timisoara is te ver rijden om er in deze twee weken naartoe te gaan. Met Damian heb ik alleen e-mail contact. Hij blijft zeer gedreven om de boodschap van Gods liefde door te geven aan de Roemenen, die in het aangrenzende Servië wonen. Er is een oude alleenstaande man, die een kachel nodig had in de afgelopen winter. Damian en de broeders hebben deze voor hem kunnen kopen, verder wordt het maandelijkse bedrag vooral besteed aan autokosten, zoals brandstof.

Met Tünde ben ik nog in een ander kindertehuis geweest, waar 22 kinderen wonen, ze zijn allen gehandicapt, sommigen heel ernstig.

Het was avond, ze lagen allemaal in hun bedjes, behalve een baby, die de fles kreeg. We zijn rondgegaan met Tündes vriendin, die daar werkt. Het was schokkend wat je zag en dan die vrouw, die zo liefdevol over deze kinderen spreekt. Wat ik uit de woorden begreep werd er van één jochie gezegd, dat hij geen hersenen heeft, onvoorstelbaar! Twee vrouwen werken daar, gedurende de nacht, in diensten van 12 uur. Dit kindertehuis wordt voor 70% betaald vanuit het buitenland, toch goed dat dit gedaan wordt! N.B. onze stichting is niet betrokken bij dit kindertehuis. Jaren geleden (in 1996) waren we met een groot hulptransport in het aangrenzende gebouw, waar toen bijna 200 kinderen woonden, van wie ook velen met een handicap. Deze grote kindertehuizen bestaan niet meer.

Ondanks dat de hulp van stichting the hope relief gering is, is het goed om te zien, dat elke euro goed besteed wordt.

**NAMENS DEZE MENSEN ZEG IK U ALLEN DANK VOOR UW
BIJDRAGEN IN GEBED EN FINANCIËEL.**

Hartelijke groeten, Theo Tuenter.